

Arrest

nr. 270 372 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 245 454 van 4 december 2020 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 20 januari 2021 werd voor D.E.G.F., de minderjarige zoon van verzoekster, een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.5. De adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde het verzoek om internationale bescherming dat voor verzoeksters minderjarige zoon werd ingediend op 16 oktober 2021 niet-ontvankelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 december 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [G.D.V.] + 1 minderjarig kind: [G.F.D.E.] [...]
voornaam : [Z.Y.]
[...]
nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/12/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1, van de wet van 15 december 1980.*

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 09/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing stelt: "betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 09/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. "

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. ”*

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ... ”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de

procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990. Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000. Duitsland/Commissie, C 288/96. Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware 1 Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P. punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster, meer bepaald dat ze samen met haar minderjarige zoon bij haar andere zoon [C.R.] die erkend is als vluchteling, leeft. Ze vormen samen een gezin. De minderjarige zoon [D.E.] loopt school en is schoolplichtig. Er werd geen rekening gehouden met de belangen van de minderjarige zoon. [C.R.] kan als erkend vluchteling niet terug naar zijn thuisland en bijgevolg kan verzoekster enkel een gezin vormen met haar zonen in België.

De verwerende partij heeft het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet overwogen. De modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken is in strijd is met het EVRM. De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoekster en haar minderjarige zoon.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van verzoekster en haar minderjarige zoon.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013. C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit een administratieve nota van 6 december 2021, blijkt dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft gerespecteerd.

Verweerder heeft geconstateerd dat verzoekster in België een minderjarige zoon heeft en dat het in het hoger belang van dit kind is om bij de moeder te blijven en dus mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft tevens geoordeeld dat de bescherming van het recht op onderwijs niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat indien nodig de verlenging van de termijn waarbinnen gevolg moet worden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gevraagd met het oog op een vertrek tijdens een schoolvakantie of na het schooljaar. Hij heeft ook opgemerkt dat een negatieve beslissing werd genomen inzake het voor de minderjarige ingediende verzoek om internationale bescherming. Inzake het gezins- en familieleven heeft verweerder vastgesteld dat zowel verzoekster als haar minderjarige zoon het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de familiekeren behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft verweerder wel rekening gehouden met het gegeven dat ook een meerderjarige zoon van verzoekster in België verblijft. Hij heeft geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat deze meerderjarige zoon tot verzoeksters gezin behoort, aangezien er geen bijkomende elementen werden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betref-

fende verzoeksters gezondheidstoestand heeft verweerder voorts vastgesteld dat er geen medische elementen blijken die een verwijdering in de weg kunnen staan.

Verzoekster laat weliswaar verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt omtrent haar gezinsleven en de belangen van haar minderjarige zoon, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

Er kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet in eerste instantie worden beklemtoond dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van haar minderjarige zoon heeft vermeld.

In de mate dat verzoekster er nog op wijst dat ook een meerderjarige zoon, C.R.V.G., in België verblijft en deze niet naar zijn thuisland kan terugkeren aangezien hij werd erkend als vluchteling, moet worden gesteld dat deze zoon, toen de bestreden beslissing werd genomen, reeds achtentwintig jaar oud was en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Zij en haar meerderjarige zoon leefden voor haar komst naar België daarenboven gescheiden van elkaar. Het feit dat verzoekster heden samenwoont met haar meerderjarige zoon impliceert ook niet dat zonder meer moet worden aangenomen dat er een voldoende graad van afhankelijkheid is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinsleven (cf. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/ Verenigd Koninkrijk, punt 32). Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar meerderjarige zoon dusdanig is dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat zij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij wist of behoorde te weten dat indien dit verzoek werd afgewezen zij het land zou dienen te verlaten. De bestreden beslissing wijzigt de verblijfssituatie van verzoekster derhalve niet, zodat – zelfs in de veronderstelling dat er enig gezinsleven met C.R.V.G. zou bestaan – niet kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven, die een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde voorwaarden zou vereisen. Tevens moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen wordt geschaad. De Raad kan, gezien het voorgaande, slechts vaststellen dat er geen elementen zijn die toelaten te concluderen dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, blijkt uit de bewoordingen van dit artikel dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C- 482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster werd gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming, zodat haar ruim de mogelijkheid werd geboden om eventuele hinderpalen inzake een terugkeer naar haar land van herkomst mee te delen.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij, nadat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, nogmaals bijkomend of aanvullend had moeten worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Zij haalt het voorgehouden gezinsleven met haar meerderjarige zoon C.R.V.G. aan, alsook het feit dat haar minderjarige zoon in België schoolloopt. Uit wat voorafgaat is evenwel gebleken dat deze gegevens verweerder reeds bekend waren, dat hij hiermee rekening heeft gehouden en dat hij heeft geoordeeld dat deze elementen geen belemmering vormden om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk stellen dat indien zij dezelfde informatie aan verweerder had kunnen meedelen, hij een andere beslissing zou hebben genomen.

De door verzoekster gedane uiteenzetting laat de Raad bijgevolg niet toe vast te stellen dat zij nog nieuwe en dienstige inlichtingen had kunnen verstrekken bij een gehoor onmiddellijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat zij een belang heeft bij haar grief dat verweerder naliet om haar nog bijkomend te horen.

Een schending van het hoorrecht of, ruimer, van de rechten van verdediging, die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan derhalve niet worden vastgesteld.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK